

NATUURPLAKBOEK NUMMER 312

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 14 december 2013

Een taling is een verzamelnaam voor een groep van eerder kleine eenden. Bij ons heb je er twee, namelijk de zomer- en de wintertaling.

De wintertaling is de kleinste.

De Latijnse naam, *Anas crecca*, verwijst naar het geluid, een klanknabootsing van de roep. 'Krek' klinkt het dan. Op sommige plaatsen noemt men ze krekeendjes en dat is om het waarschijnlijk moeilijk te maken want de kraakeend bestaat ook.

Als eenden lopen is het net of ze een hele dag te paard hebben gereden, maar als ze zwemmen of vliegen is dat anders. Bij het vliegen laten ze de paarden ver achter zich. Zijn wintertalingen de kleinste, het zijn ook de snelste van onze eenden. De combinatie van hun geringe gestalte en de 110 km/uur op de teller is zo flitsend dat ze wel moeten opvallen. Als ze in onze combi-natie maar niet geflitst worden. Bij achtervolgingen zouden ze stevast ontkomen, want hun plotse wendingen zijn zelfs kenmerkend.

Wintertalingen komen hier het hele jaar voor, maar tijdens de koudere maanden krijgen we er pakken bij uit het noorden. Tijdens de zomermaanden zijn er een aantal die hier tot broeden komen, maar dat aantal is heel beperkt.

Ze zijn uitgesproken mooi, die mannetjes, met hun afgetekende donkergroene vlek over het oog. Toch valt dat minder op, maar je kan ze van ver herkennen aan dat gele driehoekje net onder de staart. Bij de vrouwtjes komt er allicht een kijker aan te pas. Dan moet je zoeken naar een groene spiegel onder de vleugel, mooi hel groen.

350 gram.

Dat was de nog niet eens gepluimde buit die jagers voor ogen hadden toen ze hoopten dat de wintertaling weer op de lijst van bejaagbare soorten zou komen. Tot 2018 zijn ze weer veilig en mag men ze niet op de korrel nemen.

Ik zie ze graag zwemmen of met de kop onder water gaan om kleine diertjes, zaden of plantjes te eten. Ik zie ze graag grondelen terwijl hun gele driehoekje schittert in de lage winterzon. Ik zie ze gewoon graag. Krek.